

เทศน์เช้า วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๙

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ วันนี้เป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษา เป็นวันชาติ ทางรัฐบาลเขาให้ประชาชนทำสาธารณประโยชน์เพื่อถวายแก่ในหลวง แต่คุณงามความดีนั้นตกแก่เราทั้งสิ้น เราเลือกไปวัดไปวาไปสร้างบุญสร้างกุศลให้เกิดความสามัคคีในสังคม ในตำบล ในหมู่บ้าน และในชาติของเรา

ถ้าประเทศชาติของเรา ศูนย์รวมจิตใจ ศูนย์รวมของผู้ที่ปกครองดูแล ดูแลไว้ทำไม

ก็ดูแลไว้ทำไมหากินนี้ไง

ดูประเทศรอบข้างเราสิ เรืออพยพ ถ้าเรือสำราญมันก็มีความสุขนะ เขาไปเที่ยวเรือสำราญ เรืออพยพไปฝ่าฟัน ไปผจญภัยเอาเอง

แต่ของเรา ผู้ปกครอง ผู้ปกครองเป็นศูนย์รวมน้ำใจของประชาชน ประชาชนสร้างคุณงามความดีๆ คุณงามความดีเพื่อตัวเราเองทั้งนั้นนะ

สังคมที่ดีงาม เราชอบสังคมอย่างนั้น เราชอบสังคมที่มีความสงบสุข เราไม่ชอบสังคมที่ขัดแย้ง ฉะนั้น เราถึงไม่เป็นต้นเหตุยุ่งแย่งทะเลาะวิวาทให้เกิดการเศร้าหมอง เราทำคุณงามความดีของเราๆ ใจ

ไปวัดไปวาๆ ไปทำบุญกุศลเพื่อหัวใจของตน ไปวัดไปวาเสียสละทานๆ ฝังดินไว้ๆ

ฝังดินไว้ หมายความว่า พระกรรมฐาน ครูบาอาจารย์ของเราเวลาสิ้นกิเลส ทำลายภวาสวะ ทำลายภพ ทำลายชาติ ภวาสวะ ภพชาติ นั้นนะ นั่นนะคือต้นทุนของตน จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ฝังดินไว้ๆ ก็ฝังไว้ในหัวใจดวงนั้น ถ้าฝังไว้ในหัวใจดวงนั้นใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนาพระโพธิสัตว์ สร้างคุณงามความดี ๔
อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ผั่งไว้ๆ ผั่งไว้จนเป็นจริตเป็นนิสัย คิดเรื่องเลวทรามไม่ได้ คิด
แต่เรื่องดีงาม คิดแต่เรื่องประโยชน์สาธารณะ เห็นไหม

หลวงตาพระมหาบัวท่านพูดไว้ ตั้งแต่ตื่นนอนมาไม่เคยคิดเรื่องส่วนตัว คิดเรื่องความ
สงบสุขในประเทศชาติ คิดเรื่องความร่วมมือเป็นสุขของประชาชน คิดเรื่องความสามัคคีในวัดป่า
บ้านตาด คิดเรื่องที่พระมีการฝึกหัดปฏิบัติ

เพราะตนไม่คิดผลประโยชน์ของตนเลย เพราะท่านทำลายภวาสวะ ท่านทำลายภพ
ทำลายชาติ

แต่ของเรา เรายังแสวงหา ยังค้นหาไม่เจอ ค้นหา โลกธาตุ ๘ มีลามเลื่อมลาม มียศ
เลื่อมยศ การภาวนาก็เพื่อเจอเพื่อผันไปแต่อารมณ์ความรู้สึกของตน ไม่เข้าถึงภวาสวะ ไม่
เข้าถึงภพ ไม่เข้าถึงจิตของคน จิตตภาวนาๆ หากจิตของตัวเองไม่พบ

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ไม่ใช่เห็นแก่ตัว

คนเห็นแก่ตัว ยุแยงตะแคงรั่ว หาจังหวะ หาโอกาสเพื่อผลประโยชน์ของตน

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ คือตนเห็นตัวตน เห็นตนคิดดีคิดชั่ว เห็นตนสงบสุข แล้วถ้าเห็น
ตน เห็นไหม ตนนั้นนะเป็นผู้ฝึกหัดใช้ปัญญา แล้วถ้าปัญญามันเกิดขึ้น ปัญญาใน
พระพุทธศาสนาไม่ใช่สัญญา ไม่ใช่โลกียปัญญา ปัญญาแบบโลกๆ วิทยาศาสตร์แก้กิเลสไม่ได้

วิทยาศาสตร์ เห็นไหม เวลาว่า ไม่เชื่ออะไรเลย เชื่อวิทยาศาสตร์

วิทยาศาสตร์มันเป็นทฤษฎี เป็นการศึกษา การทำวิจัย เพื่อเราแสวงหาสุขภาพกาย
สุขภาพจิต เพื่อความสะดวก เพื่อความสบาย แล้วความสะดวกความสบายนั้น เห็นไหม น้ำไม่
ไหล ไฟดับ อยู่กันไม่ได้แล้ว

แต่ถ้า น้ำไม่ไหล ไฟดับนะ ของเราอยู่สบาย เราอยู่ป่า เราใช้เทียน เราใช้แสงสว่างจาก
ธรรมชาติ เราไม่สนใจเลย

ครูบาอาจารย์ท่านให้ฟังตนเองได้ ถ้าฟังตนเองได้ ฟังตนเองได้ ไม่เบียดเบียนตน ถ้ามันไม่เบียดเบียนตน มันจะไปเบียดเบียนใคร

เราขาดแคลน เราไม่มีสิ่งใดเลย เราแสวงหานั้น ชาวบ้านเดือดร้อน

ถ้าพระ ไม่ต้องการอะไรเลย

หลวงตาพระมหาบัวท่านพูดไป มาวัดๆ เอาหัวใจมา

เอาความรู้สึกอันนั้นมา สิ่งปัจจัยเครื่องอาศัยนั้นมันเป็นของที่รอง

มาวัดๆ เอาหลังมาหรือเปล่า ถ้าเอาหลังมา นอนตรงไหนก็ได้

ทำอะไรก็ได้ ทำสิ่งใดนะ นั่นแหละมันเป็นการขีดจำกัดวงกิเลสไป กิเลสมันหน้าใหญ่ใจโต ไปไหนต้องมีคนต้อนรับ ไปไหนต้องมีคนพะเน้าพะนอ นั่นนะต้นเหตุแห่งความเสื่อม

หลวงตาพระมหาบัวไม่ให้ทำอย่างนั้น ออเขาจะขอเลาะ ใช้ไม่ได้

บอกกันด้วยจิตใจที่ดีงาม อันนี้ไม่ควรทำ อันนี้ควรทำ แล้วควรทำขึ้นมา พอทำแล้วๆ ขึ้นมา ทุกคนสงบสุข เกิดความสามัคคี เกิดความปรองดอง เกิดความรักขึ้นมา พอเกิดความสามัคคี เกิดความปรองดอง มันนั่งที่ไหนก็ได้

นั่งหลับตา มีแต่ความขัดแย้งๆ นั่งหลับตา หนังสือดีกนะ วัดที่มีความขัดแย้งนะ ใครนั่งภาวนา ก็อนิน หนังสือดีก็ ลูกแก้ว ยิ่งเข้าไปเลย ไม่มีใครทำ จับมือใครดมไม่ได้

นี่พูดถึงว่าถ้ามีความขัดแย้ง

แต่ที่มีความสามัคคีดีงามนะ มันมีความสามัคคีดีงาม มันวางใจ พอวางใจ นั่งที่ไหนก็ได้ หลับตาที่ไหนก็ได้ แล้วพอหลับตาแล้ว พอจิตมันส่งออกปฐวีไปเห็นสิ่งใด ไปหาครูบาอาจารย์ของเรา

ครูบาอาจารย์บอก นั่นนะจิตส่งออก มันใช้ไม่ได้

จิตส่งออก เหมือนกับเราเนี่ย ความคิดมันก็ส่งออก ธรรมชาติของความคิดมันส่งออกอยู่ แล้ว แล้วถ้ามีสติปัญญา เราจึงมันไว้ จึงมันไว้ด้วยอะไร

จึงมันไว้ด้วยสติไง เวลาเรานั่งสมาธิภาวนามีสติสัมปชัญญะไง พอมันรู้สิ่งใด ไม่ใช่ ดึงกลับ ดึงกลับคือว่าสามัญสำนึกมันจะดึงกลับของมันได้

แต่ของเรา เวลาเรานั่งไปแล้วนะ ไปรู้ไปเห็นอะไร ก็เลสมันยุมันเหวี่ยง โอ้ย! เรากำลังจะบรรลुธรรมนะ

กำลังเตลิดเปิงนะ แล้วพอนั่งไปแล้ว โรงพยาบาลศรีธัญญาไง บรรลุธรรมตามสี่แยกใจ เก็บดอกไม้ เก็บขยะอยู่ตามสี่แยกนั้นไง

แต่ถ้าเรามีสติปัญญา เราไม่เป็นแบบนั้น มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์แบบในหัวใจของตน เห็นไหม

ถ้าสังคมสามัคคีดีงาม รักใคร่ชอบพอกัน การทำมาหากินของเราจะสะดวกสบาย ถึงถ้ามันจะขาดตกบกพร่องไป มันก็เป็นเวอร์กรรมของสัตว์ แต่ถ้าเรามีคุณงามความดีของเราละ สังคมนั้นร่มเย็นเป็นสุข

ฝึกหัดภาวนา ถ้ากิเลสไม่ยุไม่เหวี่ยง ไม่คอยกระชิบกระชาบนะ เราอย่าไปเชื้อมัน

ฉะนั้น ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่าเชื่อความเห็นของตน อย่าเชื่อเรา อย่าเพิ่งเชื่อ ตั้งสติไว้ มันเป็นอย่างนี้หรือ

ใช่ เวลาฝึกหัดปฏิบัตินะ เติบจงกรม นั่งสมาธิภาวนามันแสนทุกข์แสนยาก แสนทุกข์แสนยาก

เราเห็นเขาเดิน เราก็เดินได้

ไ้เดินนี้มันไปเดินตามกิเลส เดินตามกิเลสที่มันยุมันแยงตะแคงรั่ว มันจะให้ไปแสวงหาผลประโยชน์ของมัน เวลาเดินจงกรม เรามีสติควบคุมมันนะ มันไม่ยอม

ก่อนทำเห็นว่าอะไรก็ทำได้ๆๆ ทั้งนั้นนะ

หลวงปู่ฝั้นท่านพูดไว้ “งานทุกอย่างทำได้ทั้งนั้น นั่งเฉยๆ หายใจเข้าลึกๆ หายใจออก
ลึกๆ ทำไม่ได้”

ผู้ที่มีอำนาจวาสนานะ บริหารจัดการอะไรได้ทั้งหมดละ นั่งสมาธิไม่ได้ มันเดือดมันร้อน
แต่ถ้าให้มันพุ่งชาน ให้มันบริหารจัดการ เออ! เก่ง อันนี้ใช้ได้ เก่งเลย แต่นั่งสมาธิไม่ได้ เดี๋ยว
จงกรมก็ไม่ได้

การเดินจงกรม การนั่งสมาธิของทางโลกๆ เขา เขาเดินเพื่อความชื่นชมให้คนอื่นบูชา ใจ
ของเราจะ สติสัมปชัญญะของเรามันพิจารณาของมันเอง ถูกหรือผิด

สัมมาทิฐิ ความถูกต้องชอบธรรม มิจฉาทิฐิ มิจฉาทิฐิมันก็เป็นทิฐิอันหนึ่ง แต่เป็น
มิจฉาที่เราไม่รู้สึกรู้สีกตัวเลย แล้วถ้ามันหลงระเห็จไป มันไปกว้าง ไปยึดมันสิ่งใดมา

แล้วมาพิจารณาดูสิ มันสุขหรือมันทุกข์ มันดีหรือมันชั่ว มันสงบหรือมันไม่สงบ

รู้ แต่จะเอาอย่างนี้ เพราะทำเกือบตายยังไม่ได้เลย ได้แค่นี้ก็เหนื่อยอดเฝ้ายมแล้ว

แต่ถ้าเป็นผู้ที่มีสติมีปัญญานะ เราฝึกหัดปฏิบัติของเรา ทำคุณงามความดีของเรา

สังคัมสามัคคี มีสิ่งดีงาม สังคัมร่มเย็นเป็นสุข ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาในหัวใจของ
ตน ก็เลศกับธรรมมันต่อสู้อัน

กิเลส กิเลสคือค้นหาความทะยานอยาก คือความเคยตัว คือความเคยชิน คือความเห็น
แก่ตัว

ธรรม มีสติปัญญายับยั้งทั้งนั้นนะ ยับยั้งแล้ว ผลของมัน มันเป็นความสุขของมัน

เวลาทำความสงบๆ ความสงบคือปกติสุข สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ทำหน้าที่การงาน
ทั้งหลายแล้วเราจะพักผ่อนนอนหลับ การพักผ่อนนอนหลับนั้นนะ เป็นการพักผ่อนนอนหลับที่มี
ความปกติสุขของตน แล้วจะฝึกหัดใช้ปัญญา ฝึกหัดใช้ปัญญานั้นอีกเรื่องหนึ่ง

ถ้าฝึกหัดใช้ปัญญา ฝึกหัดใช้ปัญญา ปัญญาจะเกิดเองไม่ได้ ปัญญาที่เกิดเองๆ เกิดจาก
กิเลสทั้งสิ้น เกิดจากกิเลสเพราะอะไร เพราะเกิดจากอวิชชา เพราะความไม่รู้

แต่ถ้าปัญญาที่เราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ลากมันออกมา ลากหัวใจออกมา ออกมาว่ามึงทำงาน หัดทำงานชะบ้าง หัดพิจารณา

มันไม่ทำหรอก เพราะมันปกติสุข มันสงบของมัน ติดสมาธิไป แล้วก็ว่า อ้อ! นิพพานเป็นเช่นนั้นเอง นิพพาน

ไม่ใช่

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีเหตุมีผลของมัน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงอัมมจักขุ ใจ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น เกิดขึ้นที่ไหน เกิดขึ้นที่จิต จักขุญาณ ไม่ใช่เกิดขึ้นจากสมอง ไม่ใช่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ ไม่ใช่เกิดจากชีวิตประจำวันของเรา การเกิดแบบชีวิตประจำวันของเรา ผลของวิญญะ ผลของการเวียนว่ายตายเกิดในวิญญะ

จักขุญาณในพระพุทธศาสนา เกิดจากจิต

ถ้าจิตมันรู้ นั่นนะจากการฝึกหัดใช้ปัญญา ลากมันออกมา

ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๔ ไม่ได้ ไม่มี ไม่รู้ ไม่เห็น มีอัญญาโกณฑัญญะเท่านั้นที่รู้ที่เห็น

เวลามันเกิดขึ้น ลากมันออกมา ลากหัวใจออกมา

ไฉน! ไม่ใช่ สงบก็ทำให้สงบไม่ได้ แล้วไม่ต้องลากหรอก มันพุ่งชาน ไฉนมันพุ่งชาน ไม่ใช่ปัญญา มันเป็นโลกียะ มันเป็นเรื่องสัญชาตญาณของมนุษย์

แต่ภาวนามยปัญญาเกิดจากจิต เกิดจากจิตในพระพุทธศาสนา พุทโธ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พุทธะคือพระพุทธานุภาพ พระพุทธานุภาพ ภาวนาภาวนา ภาวนาของใคร

ประเทศชาติ เรามีศูนย์รวมน้ำใจของชาติ

เวลาจะฝึกหัดปฏิบัติของเรา พุทโธ จุดศูนย์กลาง จุดที่มันจะเกิดความคิด ผู้รู้ สิ่งที่ถูกรู้ คืออารมณ์ความรู้สึก

ผู้รู้ไม่เห็น ผู้ไม่รู้รู้ รู้แต่อารมณ์ รู้สิ่งผลกระทบ รู้แต่กิเลสเอามาหลอก แล้วเราก็อ้างแต่ว่า
ตามกิเลสมันไปไง

เวลาฝึกหัดปฏิบัตินะ ไม่เอาๆ มันไม่เอาสังคมของวิญญู ไม่เอาสิ่งทีผลมากระทบ

เอาหัวใจของตัวเอง

อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนๆ

ไม่รู้จักตน ทำสมาธิไม่เป็น

ถ้าทำสมาธิเป็นนะ ฟังอย่างนี้จะเข้าใจ แล้วเวลามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้
เบิกบาน

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวิญญูมันเกิดแล้วเกิดเล่า เกิดแล้วก็ภพก็ชาติ แล้วเกิดมาจนมา
นั่งกันอยู่เนี่ย เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนานะ เรามีรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ แล้วถ้าเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นประชาชนชาวไทย เราก็มีชาติ ศาสนา
พระมหากษัตริย์ แล้วศาสนาได้นับถือสิ่งใด มันเวอร์กรรมของสัตว์

ของเรา เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราภูมิใจปู่ย่าตายายของเราเลือก
นับถือพระพุทธศาสนา เราเกิดในประเทศไทยที่นับถือพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำ
ชาติ แล้วเราพยายามหาพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

พุทธะคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตัวเป็นๆ กลางหัวอกนี้ อยู่ท่ามกลางหัวอก
ของเรา ถ้าเราฟื้นฟูหัวอกของเราขึ้นมา อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนรู้ตนเห็น
ขึ้นมา ตนจะมหัสจรรย์ในหัวใจของตน

เขาไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ ไปซาบซึ้งในพระพุทธศาสนาไป พระพุทธเจ้ามีอยู่จริง เกิด
ตรัสรู้ ปรีชาญาณ

ภาคปริยัติคือการศึกษ การค้นคว้าขึ้นมาให้เกิดมีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา

ของเรา เราเป็นลูกศิษย์กรรมฐาน กรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน ออฟฟิศที่ทำงานคือ หัวใจของตน แล้วหาฐานที่ตั้งแห่งการของตน แล้วฝึกหัดประพฤติปฏิบัติของเราให้เกิดความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน เวลาเกิดความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน มันจะเกิดความมหัศจรรย์ สมกับการที่ว่าเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์

เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ไปวัดไปวาทำบุญกุศล เห็นไหม วันเฉลิมพระชนมพรรษา ทำสาธารณประโยชน์เพื่อถวายองค์ในหลวง เราทำคุณงามประโยชน์เพื่อถวายองค์ในหลวง แล้วเราจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา จะถวายในหลวงด้วยหัวใจของตน

แล้วถ้ามันเป็นพุทธะ มันเป็นนามธรรม มันอยู่ที่กลางหัวอก จะถวายใคร

ก็ถวายตัวเองไง ก็ตัวเองจะมหัศจรรย์ถึงชีวิต

คนเราเกิดมามีกายกับใจๆ ทำหน้าที่การงานขึ้นมาก็เลี้ยงร่างกายนี้เพื่อดำรงชีวิตนี้ไว้ ดำรงชีวิตนี้ไว้เป็นวัตถุธาตุ ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ธาตุรู้

ธาตุรู้ รู้กลางหัวอก ถ้าเรารู้ธาตุรู้ของเรา

นักวิทยาศาสตร์เขาค้นคว้าทำวิจัยของเขาไป เราจะทำวิจัย หายใจเข้านี้ก็พุท หายใจออกนี้ก็พุท ฝึกหัดใช้ปัญญาเกิดขึ้นมา เกิดธรรมจักร เกิดภาวนามยปัญญาละ บุคคล ๔ คู่ เวลามันเคลื่อนไหว มหัศจรรย์ในหัวใจของตน มันจะฝังใจของตน

ทำขึ้นมาให้เกิดขึ้นมาเป็นปัจจัยตั้ง สันติวิสุทธิโก ไม่ถามใครเลย ยืนยันกับอาจารย์ของตัวเอง ถ้าอาจารย์ของตัวเองพูดแล้วไม่รู้เรื่อง แสดงว่าอาจารย์ของตัวเองภาวนาไม่เป็น

ถ้าภาวนาเป็นนะ ครูบาอาจารย์แสวงหาสิ่งนี้

ท่านบอกว่า นี่มันมีแหว ถ้ามันมีแหว คุ่มครองดูแลให้พาดกระแส คือเป็นบุคคลคู่ที่ ๑ ถ้าพาดกระแสแล้วไว้วางใจได้ เขาต้องถึงที่สุดแห่งทุกข์ของเขาแน่นอนในอนาคตกาลที่เขาทำของเขา เอวัง